

Müller L. Péter

Érzelmek csatája

Fárasztó, hosszú napom volt. Szerettem volna gyorsan sokat aludni. Így hát, hamar ágyba tettem magam. Elrendeztem a párnákat,- ez kell a gyors alváshoz. Egy széles és lapos, valamint egy kispárna a fejem mellé, hogy mikor elfordulok, ne lógjon a fejem. Meg aztán arra is jó, ha elfordulok, alácsúsztatom a kezem, kissé megemeli, és puhaságával körülfonja arcomat. Az édes álmhoz kell. Mintha a vágyott kedvesem ölelném, s arcunk összeér. Jó pár esztendő magányában a kispárnának így, igenis nagy jelentősége van. Nem mintha sok érzelmet táplálnék egy kispárna iránt; inkább a képzelettársítás az, mely valósággá szövi az álmot, a vágyat, hogy van melletted valaki.

Valaki, aki már nem egyszerűen a kedvellek barátságos érzésével kering gondolataimban vagy tölti meg a napom kedvességével. Várom a találkozást, a beszélgetéseket, vagy csak hogy láthassam. Jó ez az érzés. Békeességet és nyugalmat hoz elmém kavargó gondolatai közé, még akkor is, ha szívem felfokozott tempót diktál. Már pedig fokozza. Egyre több gondolat csapong róla fejemben, s elmém csak úgy ontja a képeket a vágyott kedvesről. Rakosgatom a képkockákat a nap pillanatfelvételeiből.

Amikor összetalálkoztam a tekintet, s belenézhettem szemébe. Oly barátságos, meleg csillogás, melyen át beleláttam lelkébe, s magammal hoztam egy darabot tőle, belőle. Hagyom, hogy bájosan kacér pillantása elcsábítsa lelkem, s börtönébe zárja. Milyen kegyes rabság ez. Újabb kép. Szélesen fehérlő mosoly és örömteli, vidám nevetése, csengőhangja lelkemnek. Egy tökéletesre komponált festmény, melyet telt ajkai foglalnak keretbe. A vágy, mely eddig csak parázként izzott, most fellobbantotta lángjait. Érinteni akartam az érzelmek eme mesteri domborművét. Az elmém nem mérlegelt, hisz oly erős érzelmi hullám készítette cselekvésre. Továbbította a testemnek, irányította a kezem, az arcom, a szám, s közelebb húzta a kispárnát. Nevetés és kuncogás szakította félbe, hogy valóra váljon. De honnan jön ez a lekicsinylő, cinikus és egyben gúnyos nevetés? A már kiválogatott emlékképek felett, egy alig kivehető sötét forma tűnik fel. Játszik a képekkel. Felvesz egyet, aztán még egyet, megnézi, és mint aki rosszat húzott, eldobja. Aztán elkezdi kevergetni a lapokat, majd megunja. Felmarkolja az egészet és feldobja. Közben nevet. Szanaszét repülnek a kirakó darabjai. Gúnyos nevetése egyre hangosabb. Mindenki figyelme e sötét alak elé fordul. A szív, mely eddig hevesen dobogott, most lelassít. A vágy tüze is parázssá csendesül.

Ki vágy?- kérdezi az elme, ki általában pártatlan végrehajtó. A félelmetek!- jön a válasz. Döbönt csend. A vágy és a szív szinte egyszerre kérdezik: mit keresel itt? Miért kell mindent lerombolnod?- sistergett a vágy dühös izzásban. De hisz ez csak színjáték!- vetette

válaszul a félelem. Éveken át ugyanaz a szereposztás. Nézzétek csak, kik vannak velem? Az önbecsülés és a hit! Olyan kicsik, hogy észre sem veszitek. Ők ugyan miért választottak engem?A szív- mely alapvetően a szeretet jelképe, összeszorított fogakkal elszámol ötig, és a megbocsájtás jóakarásával válaszol.

Mondd félelem, miért csinálod ezt? Megkötöd lábamat, hogy lépjen! Elfojtod szavam, hogy ne tudja kimondani érzéseim! Csak a szemem nem kötöd be, hogy lássam, mit veszítek?

Egész életemben pátyolgattalak, felneveltelek. Most ez a hála? Most, hogy újra érzek, újabb gátakat emelsz elém? Már többször legyőztelek. Most is megteszem.

A félelem szótlanul bámult maga elé, mintha szégyellné magát. De cinikus mosolya mögül pökhendi választ dobott. Csalóka álmok!... Oly kegyetlen egyszerűséggel mondta- mely talán felszínesnek tűnhet, ám volt benne egy kérlelhetetlen "csak azért is". Talán nem most, de holnapra- mint elvetett mag, gyökeret ereszt, és megfojtja szavadat, vagy megbénítja lépésed.

E lélegzetvételenyi csendben- mely mintha társa lenne e kimondott szavaknak, az elme reagált elsőként. Egy fél emberöltőnyi érzés és érzelem levéltári anyagát összegezve - megdönthetetlen tényekre támaszkodva igazolásképp, tette fel kérdéseit a félelemnek. Bár mindig az erősebb érzelem impulzusainak parancsát követve tette dolgát, most mégis úgy érezte, hogy a szív pártfogásra szorul. Ebben a patt helyzetben felvette bírói parókáját, s mint ítélelhozó, tette fel békéltető kérdéseit.

Te mit veszíthetsz, ha hagynád kimondani, ha ha hagynád megtenni?- szegezte kérdéseit a félelemnek. Mi van, ha nem a válasz? Így még örülni sem tudsz. Nem kapsz igazolást jóslatodra! Mondd, mit nyersz vele, ha megszakad a szív? Tudod,.. akkor nem lesz álom, nem lesz vágy. Akkor nem irányítom az éjszakát, de a nappalt sem, s nem táplálom a gondolataim. Akkor eléd áll a sorban a bánat, a keserűség, és számkivetett leszel az érzések között. Mennyire groteszk lesz látni, hogy a félelemnek félelmei vannak.

Nem vártam meg az ítéletet. Filmszakadás.

Alszom végre. A végtelen nyugalomnak testem megadja magát. Már nem pillantok az órára sem, lesve az időt, hogy még egy mentséget hozzak a szívem javára. Nem hallatszik már a zajos élcelődés, hangos nevetés kritikus énem bíráló érzéseitől. Az agyam kikapcsol mindent, csak a szív halk dobbanásai adnak ütemet az éjszaka csendjének. A mennyezetre ragasztott foszforeszkáló csillagok is elejtik fényüket. Halk neszük észrevétlenül merül el a parketta repedései között.

Egyre mélyebb sóhajok fújják ki elme és test felgyűlt terheit. Időtlen utazás kezdete egy eszméletlen, tudatalatti világba. Alszom végre.

A hold tompa fénye hoz nyugalmat alvó lelkemnek. A függönyrösen bekandikálva körbejárja a szobát, ahogy égi útján átlép a holnapba. Új reményt táplálva a mának, hogy csodává éledjen a nap első sugarai által. Az óra számlapján a kismutató ráérősen cammog. Mint bölcs tanítómester, ki visszafogná a nagymutató sietségét s megnyújtva ezzel a rohanó perceket. Tudja, hogy a

perceket kitöltő másodpercekben megannyi értékes pillanat van; melyeket ma kell megélni, s eltenni emléknek a tegnapiaknak. 4:09:59, és még egy másodperc zárja le álmodomat. A dallamos ébresztőt zajos vijjogásként érzi még tompa elmém. Még csukva a szemem, s tapogatózva keresem a hang forrását. Jó, jó - csak még öt percet. Ez az öt perc a világmindenség, és arra elég, hogy keresgélem az édes álom utolsó képkockáit. Elmém kezd magához térni. Telepíti a napi frissítéseket, és prioritások szerint felvillantja a legfontosabb teendőket és érzéseket.

Érzem a szívverésem. Érzés és szív együtt, olyan impulzus elmémnek, mely a pillanat töredéke alatt lapozza fel vágyaim fotóalbumát. Ezernyi kép villan fel. Egy mosoly, egy tekintet, a találkozás. Édes az ébredés! Ölelem a párnát, takarón lábam átvetve. Az éjszaka, a szív győzött!